

Pan Jaroslav Hamberger

Státní úředník a učitel ve výslužbě

Tým: Klára Prchalová, Barbora Nová, Nela Buriancová

Škola: ZŠ T. G. Masaryka, Sušice

Pedagog: Jiřina Šafářová, Veronika Kohoutová Vlková

Pamětník: Jaroslav Hamberger

Pokud jde o vzpomínku z dětství tak těžko říct, která byla nejhezčí. I když jsem měl své dětství, vlastně to bylo v těžkých dobách. Narodil jsem se v roce 1941, tedy v době okupace, no v té době nastal největší teror. Bylo pak období heydrichiády, takže rodiče to asi neměli jednoduché.

Jako dítě si pamatuji, my jsme bydleli u gymnázia u pana kováře Šafránka, a v gymnáziu tehdy – protože byly zrušeny střední školy – tak byl umístěn lazaret pro raněné německé vojáky a byla tam taky hitlerjugend. To byly oddíly Hitlerovi mládeže. A já si pamatuji, jak nám pochodovaly pod okny, pískaly na píšťaly a tloukly na bubínek. A lidé, kteří byli na chodnících, ti se raději schovávali.

Už o něco starší, pak ty radostnější, protože to zase prožívali především dospělí, když sem přišli zrovna v tuto dobu květnovou Američané, američtí vojáci, tak ta radost, která vládla všude tak ta patřila i nám dětem. Já si z toho nejvíc pamatuji, jak - samozřejmě to byli pro nás exotičtí černošští vojáci, my jsme se na ně dívali, to bylo pro nás něco zvláštního - no a oni se k dětem chovali velmi hezky. Dávali nám cukroví, čokoládu, žvýkačky.

Po dokončení 11tiletého studia na škole v Sušici vystudoval pan Hamberger pedagogickou fakultu v Plzni v oborech český jazyk, literatura, dějepis a hudební výchova. Stal se učitelem a později i významným sušickým zpěvákem.

Učil jsem - od roku 64 nejdříve půl roku na škole tady v Sušici, nynějším Gymnáziu, potom jsem učil 10 let v Dlouhé Vsi, musel jsem odejít ze školství.

Od roku 1974 až do revoluce nesměl pan Hamberger vykonávat povolání učitele, i když měl své povolání velmi rád. Byl už ženatý a měl 2 malé syny. Aby finančně zabezpečil rodinu, pracoval jako závozník.

Proč jsem byl především já propuštěn. Když byli v roce 70 prověrky pro učitele a na otázku, jestli souhlasím se vstupem vojsk varšavské

smlouvy, já jsem říkal, že ani ne, že prostě jsem myslel, že se to může vyřešit jinak. Tak to byl jeden z hlavních důvodů, proč jsem se stal nepohodlným a nesměl jsem mnoho a mnoho věcí.

Ke školství jsem se vrátil v roce 90, když jsem nastoupil na Střední odborné škole v Sušici. Pak jsem nastoupil jako školní inspektor. Za čas jsem dělal vedoucího školního inspektora, to bylo také spojeno se školstvím.

Dodnes se pan Hamberger věnuje své rodině, pomáhá studentům s diplomovými pracemi, píše básně a rád si příležitostně zazpívá se sušickým sborem.

A dnešní doba, samozřejmě, člověk je rád, že může říct svobodně co si myslí, pokud se to nějak hrubě nedotýká někoho druhého, pokud druhého neuráží, neubližuje mu, tak prostě můžu mluvit opravdu to, co já sám myslím to, co uvažuji, i když se to nemusí druhému líbit. A to dřív nebylo.

Titulky: Děkujeme panu Hambergerovi i jeho manželce paní učitelce Hambergerové za poskytnutí materiálu a času, který nám věnovali.